

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **M. T.**, státní příslušnost Tuniská republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 10 - Vršovice, Sevastopolská 378/16, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2017, č. j. OAM-18/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o:

I. Žaloba **se z a m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 21.5.2017.

Žalobce namítal, že mu žalovaný nedoručil napadené rozhodnutí včas. Odkázal na ust. § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu a uvedl, že povinnost rozhodnout do pěti dnů ovšem nemůže být vykládána jako povinnost pouze vydat rozhodnutí, nýbrž

žalovaný je povinen takové rozhodnutí zajištěnému cizinci rovněž do pěti dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu doručit, aby tak nabylo právní moci. Tento závěr učinil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 4 Azs 228/2014, z něhož citoval. Žalobce současně připomenul, že v rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že žádost o mezinárodní ochranu podal dne 31.1.2017. Ve skutečnosti ji podal 30.1.2017. To ovšem nic nemění na tom, že žalovaný mu doručil rozhodnutí po zákonné lhůtě pěti dnů, ať tato lhůta začala běžet 30.1.2017 nebo 31.1.2017. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 31.10.2016 a nabylo právní moci až doručením 3.11.2016. Ve skutečnosti je tedy zcela nerozhodné, zda se žalovaný dozvěděl potřebné důvody již 23.10.2016 nebo až 26.10.2016, jelikož předmětná lhůta nemohla být zachována ani v jednom z těchto případů.

Dále žalobce namítal, že žalovaný zcela nedostatečně vyhodnotil to, zda je zranitelnou osobou. V napadeném rozhodnutí na straně 4 žalovaný konstatoval, že je dospělým mužem a ve výše popsaném správním řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců neuvedl, ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí. Správní orgán proto považoval žalobcovo tvrzení o útoku „řezací vodou“ z jeho žádosti o mezinárodní ochranu za nevěrohodné a dodatečně vykonstruované s cílem dosáhnout svého propuštění ze zajištění, konec citace. Dle žalobce žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce není zranitelnou osobou, založil pouze na absenci takového tvrzení žalobce v řízení o správním vyhoštění a v řízení o udělení mezinárodní ochrany, aniž by vycházel z dalších podkladů a skutečností. Žalobce dále citoval články 21, 22 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, § 10 odst. 4 zákona o azylu a namítal, že žalovaný jeho tvrzení zcela nesmyslně odmítl, aniž by vyhodnotil zcela nepopíratelné následky, které mučení zanechalo přímo na jeho těle, a to na poměrně viditelném místě, na jeho paži. Posouzení toho, zda je zranitelnou osobou, které byl žalovaný v rozhodnutí o jeho zajištění podle § 46a zákona o azylu povinen učinit, je neakceptovatelně nedostatečné a nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný užitím termínu „řezací voda“ jistým způsobem znevěrohodňuje jeho tvrzení, jedná se naopak o skutečnost, která svědčí pouze a jenom o tom, že žalovaný nebyl schopen zajistit pro pohovor o žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně kvalitního tlumočníka. Není totiž sebemenší problém dovítit se, že tou údajnou „řezací vodou“ byla kyselina, což je prostředek, který je především v arabském světě bohužel k mučení a zohavení osob používán velmi často. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 123/2015-47, z něhož v žalobě citoval s tím, že tam uvedeným požadavkům žalovaný ani částečně nevyhověl, neboť se nijak nezajímal o následky mučení, kterému byl žalobce podroben, přestože tyto následky jsou viditelné na první pohled.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno až po lhůtě pěti dnů žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 31.1.2017, což plyne ze spisového materiálu, nikoli dne 30.1.2017. Konec lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí tedy připadl na neděli 5.3.2017. Správní orgán, konkrétně jeho oddělení mezinárodní ochrany Letiště, ve lhůtě stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu dne 3.2.2017 (pátek), vydalo v souladu s ust. § 71 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí, které předalo k doručení příslušnému Zařízení pro zajištění cizinců Bálková. Vzhledem ke skutečnosti, že k předání napadeného rozhodnutí žalobci bylo zapotřebí tlumočníka, došlo k doručení napadeného rozhodnutí žalobce nejbližší pracovní den, tj. v pondělí 6.2.2017. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2014-34 je nepřipadný, neboť se týká jiné situace cizince, kdy v označené věci nebyla přítomnost tlumočníka zapotřebí.

Žalovaný dále zdůraznil, že žalobcem tvrzené údaje o datu vydání rozhodnutí, datu, kdy nabylo právní moci, jsou v rozporu se skutečnostmi. Napadené rozhodnutí je datováno 3.2.2017, nikoli 31.10.2016 a nabylo právní moci dne 6.2.2017, nikoli 3.11.2016.

Žalovaný vyslovil rovněž nesouhlas s námitkou žalobce, že se dostatečným způsobem nezabýval okolnostmi, zdali se v jeho případě jedná o osobu zranitelnou či nikoliv. Poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění netvrdil, že byl v zemi jeho původu vystaven mučení či jinému psychickému či fyzickému násilí, ani že by měl nějaké zdravotní problémy s tím související. Naopak se vyjadřoval v tom smyslu, že do České republiky přijel najít si práci a že mu ve vycestování z České republiky nic nebrání. O svém zranění se zmínil až po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v momentě, kdy byl zadržen policií, bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Učinil tak teprve po 10 letech nelegálního pobytu na území EU. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem je dle názoru žalovaného zcela nepodstatné, jakým způsobem došlo ke zranění žalobce, zdali kyselinou či „řezací vodou“, neboť jeho tvrzení ohledně mučení nebylo věrohodně prokázáno. K tomu žalovaný dále poznamenal, že ani z údajů poskytnutých k podané žalobě či k pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.2.2017 neplyne, že by se v případě žalobce jednalo o zranitelnou osobu. Na otázku týkající se jeho zdravotního stavu žalobce odpověděl, že je zdravotně v pořádku a že nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Žalovaný uzavřel, že po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, setrvává na svém názoru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoli o udělení mezinárodní ochrany žalobce mohl požádat dříve.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-29766-15/ČJ-2017-000022 ze dne 25.1.2017, které bylo žalobci téhož dne doručeno do vlastních rukou, bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 správní řízení ve věci správního vyhoštění, a to na základě skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. Důvodem zajištění žalobce bylo zjištění při pobytové kontrole dne 24.1.2017, že žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti, nedisponuje žádným vízem, povolením k pobytu ani jiným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území České republiky. V uvedeném rozhodnutí správní orgán učinil závěr, že z jednání cizince bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. V odůvodnění citovaného rozhodnutí se uvádí, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 25.1.2017 označil svou totožnost, sdělil, že cestovní doklad mu nikdy nebyl vydán, v současnosti žije v Itálii, nemá tam však nahlášenou adresu pobytu a vlastní pouze doklad „Tessera Sanitaria“ vydaný italskou

policií. Vypověděl, že do České republiky přicestoval 15.1.2017 autobusem z Paříže hledat práci a požádat o azyl. Do Evropy, konkrétně do Itálie přicestoval před 10 lety lodí z Libye, v Itálii byl třikrát zadržen policií a byl mu vždy vydán příkaz k opuštění území, který však nikdy nerespektoval. Doplnil, že později pobýval také ve Francii a Belgii, nikdy však nikde nežádal o azyl, ani o povolení k pobytu. V roce 2009 byl v Itálii odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 roky a 10 měsíců za obchodování s drogami. Prohlásil, že mu ve vycestování z České republiky nebrání žádná překážka. Uvedl, že trpí epilepsií, astmatem a cukrovkou, léky však užívá pouze na cukrovku. Správní orgán konstatoval, že žalobce svým jednáním porušuje právní předpisy České republiky i EU, když dlouhodobě a opakovaně svévolně neoprávněně pobýval na území nejen České republiky, ale i dalších států EU, a to bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Svou zákonnou povinnost vycestovat zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, a to ani poté, co mu byl italskými úřady opakovaně vydán příkaz k opuštění území. Vůli dobrovolně vycestovat neprojevil ani nyní. Správní orgán proto dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

Ze správního spisu dále plyne, že žalobce dne 31.1.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. V té době se nacházel v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková.

3.2.2017 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-18/LE-LE05-LE05-PS-2017 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla dle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 21.5.2017. V jeho odůvodnění žalovaný poté, co konstatoval, že 31.1.2017 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, učinil zjištění z protokolu o vyjádření žalobce jako účastníka správního řízení dne 25.1.2017, a která jsou uvedena v odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 25.1.2017, č. j. KRPA-29766-15/ČJ-2017-000022, přičemž údaje tam uvedené jsou shodné s tím, co žalobce uvedl i v rámci protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak plyne z níže uvedených zjištění z listiny o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k této žádosti. Poté, co také učinil zjištění z uvedeného rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 25.1.2017 a poté, co citoval ust. § 46a odst. 1, 3, 4, 5 zákona o azylu a posoudil výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru, dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 7.2.2017 za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka kromě svých osobních údajů uvedl, že je státním příslušníkem Tuniska, cestovní doklad nemá, je svobodný, muslim, nemá žádné politické přesvědčení, je bezdětný, naposledy žil v Itálii v Janově. K popisu průběhu cesty z vlasti do České republiky uvedl, že z Tuniska do Libye odcestoval roku 2006, z Libye do Itálie rovněž v roce 2006, následně z Itálie do Francie roku 2016 a na konci roku 2016 přicestoval autobusem z Francie do České republiky. V Itálii pobýval od roku 2006 do roku 2016. V roce 2014 jel do Francie, kde žil 4 měsíce a vrátil se zpět do Itálie. Pro jiné státy neměl udělená víza nebo povolení k pobytu. V jiných státech nikdy nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Učinil tak až v České republice. Nikdy

neměl cestovní doklad. Je zdravotně v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nechtěl žádat o mezinárodní ochranu v Itálii ani ve Francii. Nechtěl se vrátit domů, rodiče již zemřeli. Má pouze bratra, který žije ve Francii. Báł se o svůj život. Muslimské bratrstvo mu vylilo kyselinu na levou paži. Chtěl by žít v České republice normálním životem. V rámci protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále doplnil, že Tunisko opustil na konci prosince roku 2006 a nikdy se tam již nevrátil. Na otázku, na základě jakých dokladů z Tuniska odjel, odpověděl, že neměl žádné doklady. Pěšky šel z Tuniska do Libye přes poušť a z Libye do Itálie lodí. Na otázku, proč odjel z Tuniska, odpověděl, že jej obtěžovalo Muslimské bratrstvo, bratr musel zaplatit odchodné, aby jej z Tuniska pustili. Na doplňující dotaz, jak konkrétně jej Muslimské bratrstvo obtěžovalo a komu bratr musel zaplatit odškodné, odpověděl, že měl tetování na levé paži, hvězdu a kříž, Muslimské bratrstvo to nemělo rádo, chodil pít alkohol a oni jej přesvědčovali, aby chodil do kostela. Tetování mu na paži zničili kyselinou. Potom se nikde nepřihlásil na policii. Peníze dal bratr zprostředkovateli. Na otázku, zda měl nějaký jiný důvod k odjezdu z vlasti, odpověděl záporně. V Tunisku nebyl trestně stíhán. Trestně stíhán byl v Itálii. Neměl práci, konzumoval alkohol, prodával drogy, třikrát jej zatkli, jednou napadl policistu a jednou jej zatkli za krádež. Poprvé byl v Itálii odsouzen na 2 roky a 10 měsíců, podruhé na 4 měsíce a jednou na 7 měsíců. Na otázku, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že chtěl by žít normálním životem, chce poctivě pracovat a žít. Na otázku, zda disponuje v současné době nějakým platným dokladem, odpověděl, že nemá žádný doklad. Na opakovaný dotaz, zda uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu, odpověděl, že to je vše, chtěl by založit rodinu. Když byl zadržen v Itálii, přičemž ani tam neměl žádné doklady, ani nepracoval, byl dvakrát tázán, zdali chce žádat o azyl, ale on to odmítl. V Itálii mu byly sejmuty otisky prstů. V Tunisku ani jinde neměli jeho otisky. Z Itálie odjel v roce 2014 do Francie. Z Itálie do Francie cestoval vlakem. Neměl žádné cestovní doklady. Ani během pobytu ve Francii neměl žádné doklady, ve Francii mu nebyly sejmuty otisky prstů. Z Francie odjel po teroristických útocích v listopadu roku 2016 do Itálie. Vlakem cestoval do Milána. V Belgii pobýval jen krátce, u hranic, jezdil tam kupovat cigarety. S belgickými úřady do kontaktu nevstoupil, ani mu tam nebyly sejmuty otisky prstů. V Itálii, Francii či Belgii o mezinárodní ochranu nežádal. Do České republiky přicestoval na Silvestra roku 2016. Neměl žádné doklady, zadržen byl 24.1.2017. Na otázku, zda by chtěl závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl záporně. Na dotaz, zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, odpověděl rovněž záporně. Dále byl poučen o právu, aby celý protokol o pohovoru, tj. všechny otázky a odpovědi byl zpětně přetlumočen za účelem kontroly, tohoto práva žalobce nevyužil. Námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru neměl. Pohovor byl s žalobcem na jeho žádost proveden v jazyce arabském za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka.

K uvedenému závěru správní orgán dospěl na základě zjištění, že žalobce pobýval na území přinejmenším tří členských států Evropské unie – Itálie, Francie, Belgie – již 10 let, o udělení mezinárodní ochrany však nikdy nepožádal. Nepokusil se nikdy upravit svůj pobyt ani jiným zákonným způsobem. Ani po příjezdu do České republiky, k čemuž došlo dle jeho tvrzení dne 15.1.2017, o mezinárodní ochranu nepožádal a učinil tak teprve po svém zadržení policií, zahájení správního řízení o vyhoštění, zajištění o umístění do zařízení pro zajištění cizinců, a to teprve po 10 letech nelegálního pobytu na území EU. Během tohoto období se mohl volně pohybovat, cestoval mezi jednotlivými členskými státy a mohl tedy o mezinárodní ochranu požádat.

Žalovaný dovodil, že z toho je zřejmé, že ač pobýval na území EU dle vlastních slov již 10 let, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém opakovaném zadržení policií a následném zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Dle žalovaného je také zřejmé, že již v minulosti opakovaně právní řád EU narušoval, kvůli čemuž mu byl třikrát italskou policií vydán příkaz k opuštění území. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že ani v jednom případě tento příkaz nerespektoval. Jak navíc sám přiznal, již v roce 2009 byl v Itálii odsouzen pro závažnou trestnou činnost k trestu odnětí svobody v délce 2 let a 9 měsíců. Žalovaný poukázal také na to, že v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval v tom smyslu, že do České republiky přijel najít si práci a neuvedl žádnou hrozbu spojenou se svým návratem do vlasti. Naopak výslovně prohlásil, že mu ve vycestování z České republiky nic nebrání. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak již tvrdí údajné obavy z Muslimského bratrstva s tím, že byl vystaven útoku „řezací vodou“ (kyselinou), z jeho jednání je patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění a že teprve po svém zajištění vykonstruoval příběh o ohrožení své osoby. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný poukázal také na to, že v průběhu řízení o zajištění a o vyhoštění bylo také jednoznačně prokázáno, že žalobce dlouhodobě pobýval na území EU neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU, a to ani poté, co mu byl italskou policií opakovaně vydán příkaz k opuštění území. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, respektive vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění o vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jestliže jednoznačně bylo prokázáno, že se žalobce vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě a zcela vědomě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území EU, a to ani poté, co mu tato povinnost byla opakovaně uložena příkazem italské policie, dovodil, že uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné.

Žalovaný rovněž učinil závěr, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě vlastního vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a žádosti o mezinárodní ochranu, nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu popsáných řízení žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Žalobce je dospělým mužem a ve výše popsáném správním řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí. Žalovaný proto považoval tvrzení žalobce o útoku „řezací vodou“ (kyselinou) z jeho žádosti o mezinárodní ochranu za nevěrohodné a dodatečně vykonstruované s cílem dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Ke zdravotnímu stavu žalovaný konstatoval, že žalobce netrpí vážným onemocněním, které by bránilo jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že žalobce sice uvedl, že trpí epilepsií, cukrovkou a astmatem, přičemž pouze v případě cukrovky jeho stav vyžaduje medikaci, s astmatem ani epilepsií se neléčí. Žalovaný konstatoval, že v zařízení pro

zajištění cizinců je přítomna stálá zdravotnická služba a zde umístění cizinci procházejí lékařským vyšetřením a mají trvalý přístup ke zdravotní péči i k lékům. Žalovaný uzavřel, že onemocnění, jimiž žalobce dle jeho tvrzení trpí, nebrání v jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců.

V závěru se pak žalovaný zabýval věcí z pohledu § 46a odst. 5 zákona o azylu, a to maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

Ve spise je rovněž rozhodnutí ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 6.2.2017 o ustanovení pana Galal Salem tlumočnickem z jazyka arabského dne 6.2.2017 podle § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů a slib tlumočníka, který je součástí této listiny.

Součástí spisu je dále protokol o předání uvedeného rozhodnutí ze dne 3.2.2017 žalobci za přítomnosti tlumočníka z jazyka arabského, přičemž žalobce do protokolu prohlásil, že byl seznámen v jazyce arabském s jeho obsahem, obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí a originální výtisk tohoto rozhodnutí převzal do vlastních rukou 6.2.2017. Současně vzal na vědomí odkazem na příslušnou právní úpravu, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR nabývá právní moci dnem doručení.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz fotografiemi jeho paže, neboť tvrzení žalobce, že na ruce má popisované zranění mezi účastníky nebylo sporné. Fotografie ovšem původce a okolnosti zranění neprokazují. Jednalo se tak o důkazy nadbytečné.

Podle ust. § 46a odst. 4 věty první zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odst. 1 do pěti dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo doručeno ve lhůtě dané § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu plyne, že o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 zákona o azylu musí správní orgán rozhodnout do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. V žalobcem odkazovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2014-34 Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pěti dnů stanovené § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu je třeba rozhodnutí nejen „vydat“, ale také je cizinci předat (doručit). Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 31.1.2017 v Zařízení Bálková. Veškerá komunikace s žalobcem byla ze strany správního orgánu vedena za přítomnosti tlumočníka z jazyka arabského, jehož účast byla zajištěna i v souvislosti s doručováním žalobou napadeného rozhodnutí žalobci, k čemuž došlo, jak plyne z výše citovaného protokolu o předání rozhodnutí dne 6.2.2017, kdy žalobce byl v jazyce arabském seznámen i s obsahem uvedeného rozhodnutí, prohlásil, že rozhodnutí převzal do vlastních rukou 6.2.2017, jeho obsahu a poučení rozumí a vzal na vědomí také poučení o tom, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení. Požádal-li žalobce o mezinárodní ochranu v České republice 31.1.2017, počala lhůta 5 dnů běžet od 1.2.2017 a skončila dne 5.2.2017 v neděli. Co se týče doručení uvedeného rozhodnutí, dospěl krajský soud k závěru, že na projednávanou věc je nutno aplikovat ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jestliže konec lhůty pro

doručení rozhodnutí připadl na neděli 5.2.2017, pak posledním dnem lhůty byl nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí 6.2.2017, přičemž za podstatnou soud považuje tu skutečnost, že v souvislosti s doručením rozhodnutí bylo třeba v dané věci zajistit tlumočníka z jazyka arabského. Zákonná lhůta pěti dnů, v níž byl žalovaný povinen podle zákona rozhodnout a rozhodnutí také žalobci předat, byla dodržena a k namítané nezákonnosti nedošlo. I pokud by žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 30.1.2017, jak tvrdí v žalobě, ovšem ze správního spisu toto neplyne, i v tomto případě by posledním dnem lhůty bylo pondělí 6.2.2017, neboť konec lhůty pěti dnů by v takovém případě připadl na sobotu 4.2.2017 a posledním dnem lhůty by byl nejbližší příští pracovní den, tedy opět pondělí 6.2.2017. Tvrzení žalobce na straně 3 žaloby v prvním odstavci, že rozhodnutí bylo vydáno 31.10.2016 a další údaje, že nabylo právní moci doručením 3.11.2016 a že se žalovaný dozvěděl potřebné důvody již 23.10.2016, nebo 26.10.2016, jsou zjevně nesmyslné, které nemají oporu ve správním spisu, jsou v rozporu i s tím, co žalobce uvedl na jiných místech žaloby stran data vydání rozhodnutí a je zjevné, že žalobce pro formulaci žaloby převzal text jiného podání a tuto pasáž opomněl odstranit.

Prisvědčit nelze ani námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil to, zda je žalobce zranitelnou osobou. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Tento závěr žalovaný řádně odůvodnil na straně 4 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou nezletilým či zletilým zdravotně postižením dítětem, není osobou starší 65 let, není osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí a pasáže na straně 4 je zřejmé, že použil-li žalovaný stran tvrzení žalobce o útoku kyselinou, i termín řezací voda, který je v textu v uvozovkách, nelze z toho dovozovat, že by si žalovaný nebyl vědom toho, že žalobce hovoří o kyselině, a že by žalovaný nebyl schopen zajistit pro pohovor o žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně kvalitního tlumočníka. Žalovaný dle názoru soudu dostatečným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč považuje žalobcovo tvrzení o zranění paže kyselinou v souvislosti se zničením tetování, za nevěrohodné a dodatečně vykonstruované s cílem dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z celého kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval v tom smyslu, že do České republiky přijel najít práci a neuvedl žádnou hrozbu spojenou se svým návratem do vlasti, naopak výslovně prohlásil, že mu ve vycestování z České republiky nic nebrání. Žalovaný zdůraznil také to, že žalobce 10 let pobýval na území tří členských států EU, do Evropy, konkrétně do Itálie připlul v roce 2006, nikdy v žádné zemi, v níž během 10 let v Evropě pobýval, tj. v Itálii, Francii, Belgii, o mezinárodní ochranu nepožádal, neučinil tak ani ihned poté, co dle svého tvrzení 15.1.2017 vstoupil na území České republiky a žádost o mezinárodní ochranu podal až 31.1.2017 poté, co v rámci pobytové kontroly dne 24.1.2017 bylo zjištěno, že nemá žádný doklad totožnosti, že nedisponuje žádným vízem, povolením k pobytu ani jiným dokladem opravňujícím je k pobytu na území České republiky, v důsledku čehož byl následně také zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. I soud považuje uvedené tvrzení žalobce o zranění jeho levé paže kyselinou členy Muslimského bratrstva, za nevěrohodné. Žalovaný se také správně zabýval i zdravotním stavem žalobce a soud souhlasí s jeho názorem, že žalobce netrpí vážným onemocněním, které by mu bránilo jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění

napadeného rozhodnutí. Námitce žalobce, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného stran posouzení otázky, zda je žalobce zranitelnou osobou či nikoli ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu, ve spojení s § 2 odst. 1 písm. i) téhož zákona, namítanou vadou nepřezkoumatelnosti postiženo není.

Krajský soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.3.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně